

Καί, ὡς συνήθως, ἡ μὲν φωνὴ τῶν εἰς μεγάλην ἐκορυφώθη βαθμῶς, καὶ οἱ λιμνοπολιταὶ ἐπὶ τὰς πύλας τοῦ Ἄβρου προσέφυγον καὶ πάλιν, ἄλλον μονάρχην θέλοντες, μονάρχην νὰ κινήσῃ.

«Μὴ τοῦτον τὸν ἀνίσθητον, μὴ τοῦτον τὸν γελοῖον!
«Δὴς μας μονάρχην κραταῖον, ὃ Ζεὺς μεγαλοῦτα!
—Μ' ἐξεκωφάνατε, καλοὶ», ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε, κλείων, διὰ τῶν δῶν του χειρῶν τ' ἀμυρόσσι του ὤτα.

«Μονάρχην σὰς ἐχάρισα; ἐκεῖνος δὲν σὰς φθάνει;
«σὰς δίδω ἄλλον. Ἔχετε ὑγεῖαν. Καὶ τοῦ χρόνου.»
Καὶ πελαργὸς κλιπτερός ἐξ οὐρανοῦ ἐβάνη,
καὶ ἐπισήμως ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

Τὴ εὐτυχία! Ἐλαθον, λοιπόν, ὡς ἐποθεῖτο,
ἔχοντα πόδας καὶ πτερὰ καὶ βράμπος βασιλέα.
«Ὁ ἄλλος ἦτον τύραννος, κακὸς», ἡ νεολαία ἐκραύγαζε, «καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ ἀπωλεσθῆτω.»

Αὐτὸν δὲ εἰς τὰ κύματα ὡς εἶδαν καταδύντα,
«Σὺ, σὺ ἐπλάσθης, ἔκραζον, σὺ μόνος ἵνα ἀρχῆς.
«Εἶσαι τοῦ ἔθνους ὁ σωτὴρ, τῶν μοναρχῶν μονάρχης.»
—«Καλὸν πλὴν μὴ φωνάζετε», ὁ πελαργὸς ἀπήντα.

Νὰ μὴ φωνάζουν ἔλεγε, καὶ ταῦτα πρὸς βατράχους!
Τὸν ἔπεινον τοῦ ἔψαλλον δεκακλασισθέντα
ἐν ὅσῳ ἔλεγον. Ἄλλα κ' ἐκείνος μετὰ τάχους
διὰ τοῦ βράμπος κνηγῶν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκέντα.

Αὐτὸ τοὺς δυστήρησεν. Ἄλλ' ἂν ἐμειψιμοῖρουν,
ὁ βασιλεὺς τῶν ἔβλεπε ὀριμῶ, καὶ ἐπελέεα.
Οἱ δὲ ταρχωδέστεροι ἂν στάσεις ἐπεγείρουν,
περιοδεύων, ἔτρωνεν ἐκείνους δέκα δέκα.

Τρόμος καὶ φόβος τὸν ὕγρον κατεῖχε τόρρα τύπον.
Οἱ πελαργοὶ δὲν παίζουσαν οὐδὲ πολυκοιμῶνται.
Οἱ βράτχοι ἐστέναζον κρυφῶς, κ' ἐσιώπων,
καὶ ἤρχισαν τὸν κόπανον νὰ συγνοενθυμῶνται.

Καὶ πρὸς τὸν Δί' ἀνέκραξαν. «ὦ Ζεὺ κεραυνοπλήχτα,
«ἂν θέλωμεν τὸν πελαργόν' πέρα πολὺ κινεῖται.»
Ἄλλ' ἀγαπῶμενος ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε: «Καλὴν νύκτα!
«Ἄλλοτε πρῶτον ἀκέπτεσθε, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε.»¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Στοιχηματίζω ὅτι ἂν αὖριον ὁ Διευθυν-
τῆς τῆς Ἀστυνομίας ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς πολί-
τας νὰ περιπατῶσι μὲ τὰ τέσσαρα εἰς τὰς ὁ-
δοὺς, θὰ εὐφρεθῶσιν ἄνθρωποι, οὔτινες θὰ ἀντι-
σταθῶσιν εἰς τὴν ἀυθαίρετον ταύτην διαταγὴν,
θὰ τὴν παραβῶσι πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν
ἀνάγκῃ καὶ θὰ φονευθῶσι. (Ἀλφόνσος Κάρρ).

* Μοῦ εἶπαν: Μὴ 'ς τὴν ποίησι πλέξης καὶ σὺ στεράνι,
Ἄφου σὲ ἄνηθ' ἀμάραντα τὸ χερί σου δὲν φθάνει.
Μοῦ εἶπνε: Καλῆτερα κρύφου βαθεῖα 'ς τὰ σκότη,
Παρὰ νὰ ἦται ὑπερῶς κί' ἄλλοι νὰ ἦναι πρῶτοι.
Εἶπα κ' ἐγώ: Ὁ Δούναβις τόσα βασιλεία βρέχει,
Κί' ὅπου περᾶ τὸ βεθμά του ἀφίνει τ' ὄνομά του.
Πλὴν τὸ ποτάμι τὸ μικρὸ, ποῦ 'ς τὸ λαγκάδι τρέχει,
Κί' ἀνώμμο κατακυκλᾷ τὰ ταπεινὰ νερά του,
Κί' αὐτὸ δὲν εἶναι περιττὸ καὶ ἀσκοπο 'ς τὴ φύσι,
Ἄν 'ς τὴ στενὴ του λαγκάδι ἄλιγους ἀγροὺς ποτίσῃ!
(Δημητρίος Βικέλας).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Ὀρη τῆς Ἀττικῆς.

Τῶν ὀρέων ἀρχὴ εἶνε ὁ χωρίζων τὰ ὄρη τῆς
Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Κιθαιρῶν, ἀπὸ τοῦ βα-

Λ. Α. Ρ. Ἱεροκλεῖ.

σιλέως τῶν Πλαταιέων ἐπονομασθεῖς, οὔτινος ἡ
ὑψηλοτέρα κορυφὴ καλεῖται Ἐλιάρεια, ὑψόμε-
νος ἀπότομος περὶ τοὺς 4,000 πόδας, κρημνώ-
δης καὶ πετροῦδης, γνωστὸς ἐκ τῶν περὶ θήρας
τοῦ Λέοντος, τοῦ Ἀκαταίωτος καὶ τοῦ Οἰδίποδος
μύθων. Σπουδαίως δὲ διαφέρει τὸ ὄρος τοῦτο
τοῦ γείτονος αὐτοῦ Ἐλικῶνος· τοῦτον μὲν δμα-
λὸν καὶ εὐδατον παρεσκευάσεν ἡ φύσις ἀγαπη-
τὸν ἐνδικίτημα τῶν ἀβρῶν Μουσῶν, ἐκεῖνου δὲ,
ἕπερ ἀντελάλει δεινὴν ἀνοσίου παιδοκτονίας ἀ-
πόπειραν, δι' ἣν δεινῶς ἐτιμωρήθη ὁ παιδοκτά-
νος πατὴρ καὶ ἡ συνένοχος μήτηρ, δὲν ἠδύναντο
καταλληλοτέρου τεμένουσιν νὰ τύχουσιν αἱ Ἐριν-
νυδες. Μία καὶ μόνη στενωπὸς ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ
ὄρους τούτου, αἱ τρεῖς ἢ ὄρουσ κεφαλαὶ (νῦν:
Γυφτόκαστρον).

Μετὰ τὸν Κιθαιρῶνα εἰσελαύνει εἰς τὸ ἀνατο-
λικὸν τῆς χώρας ἄλσις ἀδιαβάτων ἀποκρή-
μνων πετρῶν· εἶνε ἡ Πάρνηθ (καὶ ὄχι ὁ Πάρ-
νης), ἰσοῦψῆς τῷ Κιθαιρῶνι (νῦν Ὀζύρι), ἐφ' ἧς
ἔκειτο τὸ ὄνομαστὸν φρούριον τῆς Φυλῆς, οὔτι-
νος σώζονται ἔτι ἱκανὰ εἰρείπια. Διήκει δὲ τὸ
ὄρος τοῦτο μέχρι τῆς Ῥαμνοῦντος. Ἐπὶ τῆς
κορυφῆς αὐτοῦ ἔκειτο τὸ ἄγαλμα καὶ βωμὸς
Παρθενίου Διὸς, ὁπόθεν ἐνόμιζον ὅτι δύνανται
νὰ προλέγῃσι τὸν μέλλοντα καιρὸν.

Ἐβραν τῆς Πάρνηθος ὑψοῦται ὁ Βριλησσός ἢ
τὸ Πεντελικὸν ὄρος (Πεντέλη), πλούσιον λατο-
μεῖον λευκοῦ μαρμάρου.

Τούτῳ ἀκολουθεῖ πρὸς Ν. ὁ Ὑμηττός (Τρε-
λός), 3,000 πόδας ὑψηλός, ἐφ' οὗ θάλλει πορφυ-
ροῦς ὁ εὐάδης θύμος καὶ ἄφθονον καὶ καθαρὸν
ἀποταμειεῖ ἡ ἐργάτις μέλισσα τὸν καρπὸν τῆς
φιλοπόνου ἐργασίας αὐτῆς, τὸ διάσημον τοῦ Ὑ-
μηττοῦ μέλι. Τὸ νότιον τούτου μέρος καλεῖται
ἀνυδροσ ἢ μικρὸς Ὑμηττός (Μαυροβοῦνι) καὶ
περατοῦται εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρα. Ὁλο-
πόρφυρον φαίνεται τὸ ὄρος τοῦτο κατὰ τὴν δύ-
σιν τοῦ ἡλίου ἕνεκα τοῦ θύμου, δεινῶς οὕτως
ἀντιτιθέμενον πρὸς τοὺς ἀποτόμους τοῦ Πάρνη-
θος βράχους καὶ τὰς ὑλώδεις τοῦ Πεντελικοῦ
κορυφᾶς.

Μεσημβρινώτερον δὲ τῆς Πάρνηθος προβάλλει
πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ, καταδύομενον ἐν αὐτῇ,
ἔνθα τὸ ἀκρωτήριον Ἀμφιάλη, ἀναφαίνεται ἐπὶ
τῆς ἀντίπερα παραλίας τῆς νήσου Σαλαμίως,
ὄρος ὄνομαστὸν, ἐφ' οὗ βάρβαρος ἡγεμῶν, τῆς
ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος ἐπιθυμήσας, ἐκά-
θησεν ἵνα ἴδῃ τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας ἀνδρα-
γαθοῦντας, ἀλλ' εἶδεν αὐτοὺς δεινοπαθοῦντας·
εἶνε ὁ Αἰγάλεως καὶ ἐπ' αὐτοῦ κάθηται ὁ Ξέρ-
ξης, καὶ ἐμμανῆς ἰδὼν τοὺς στόλους αὐτοῦ κα-
ταποντιζομένους ὑπὸ δρακῶς ἐλληνικῶν πλοίων,
τοὺς δὲ βαρβάρους ὑπηκόους του κηδευομένους
ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ Ἐλευσινίου κόλπου, ἀ-
πῆλθε ταπεινὸς καὶ ἄσημος, διδαχθεὶς τὸ δί-
δαγμα, ἕπεροῖ Ἕλληνας τασάκις ἐδίδαξαν τοὺς

βαρβάρους αντιπάλους αὐτῶν, ὅτι ἐν αὐτοῖς καὶ μετ' αὐτῶν ὑπάρχει δύναμις, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὕλη καὶ ἀριθμὸς οὐδὲν ἰσχύουσι. Τὸ Ν. μέρος τοῦ ἔρους τούτου καλεῖται *Ποικίλος* (Κουτσι-κάρι), τὸ δὲ Β. *Κοροδαλλός* (Σκαρμαγκά).

Πρὸς Β. τοῦ τείχους Ἀθηνῶν ἔκειτο ὁ λόφος *Αυκαβητός* (Ἀγ. Γεώργιος), παρ' αὐτῷ δὲ ὁ Ἀρχαῖος (Σχιστὸ) καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦτο βωμὸς Ἀρχαίου Διός.

Ἐπὶ δὲ τῆς Δ. ἄκρας τοῦ Ἀττικοῦ τριγώνου ὑψοῦται τὸ ἕρος *Λαύριον*, ἐφ' οὗ κείνται τὰ ἀκρωτήρια *Σούριον* (Καὸ Κοφοναε), μετὰ τοῦ τῆς *Σουριάδος* Ἀθηνῶν, οὗ σώζονται ἰκανὰ εἰρεῖπια, καὶ ἡ Ἀστυπάλαια. Ἐνθα δὲ νῦν κείται ἡ κώμη *Α.Ιεργαρά* ἦσαν τὸ πάλαι πλούσια μεταλλεῖα ἀργύρου τοσοῦτον προσοδοφόρα, ὥστε πᾶς πολίτης Ἀθηναῖος ἐλάμβανεν ἀπὸ τῆς ἐκκαμινεύσεως αὐτῶν δέκα δραχμὰς ἐτησίαν καθαράν πρόσδοτον. Ἐπὶ Στράβωνος καὶ Πλυνίου εἶχον ἤδη ἐκλείψει τὰ ἀργυρεῖα ταῦτα.

Πρὸς δὲ τὴν Μεγαρίδα παρὰ τὸν Ἴσθμὸν, πρὸς Μ. τοῦ Κιθαιρώνας, εἰσὶ τὰ ὄρη *Κέρατα*, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἀττικῆς τὸ ἀκρωτήριον *Κυροσουρά* (Καὸ Καναλα), ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ κυρὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, βίβθέντος εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ἀπῆρεν ὁ στόλος καὶ ἀποθανόντος, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ καταναυμαχίᾳ τοῦ Περσικοῦ στόλου τρώπαιον (480 π.Χ.).¹

Μία μήτηρ.

Ἐσχάτως ἐν Ἀργεῖ, γράφει ἐφημερίς τις τοῦ Ναυπλίου, μικρὸν τι παιδίον, παίζον εἰς χεῖλη φρέκτος, ἐπέπεσεν εἰς αὐτό. Ἡ μήτηρ του τὸ βλέπει μικρόθεν, φρίττει, φωνάζει, ὀλοῦζει, τρέχει ὡς ἀστραπὴ, καὶ ἰδοῦσα τὸ τέκνον της ἐπιπλέον εἰς τὸ ὕδωρ, πίπτει ἐντὸς τοῦ φρέκτος καὶ τὸ ἀρπάζει εἰς τὰς ἀγκάλας της. Συρρέουν τότε οἱ γείτονες καὶ βίψαντες σχοινία ἀνασύρουν τὴν φιλόστοργον μητέρα καὶ τὸ τέκνον της καὶ σώζουσιν καὶ τοῦτο καὶ ἐκείνην ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς καὶ τῶν εὐχῶν πάντων. Τὸ γεγονός τοῦτο, ἐξάισιον δεῖγμα μητρικῆς στοργῆς, παρήγαγε βραβεῖαν συγκίνησιν εἰς τὴν πόλιν.

Τὰ σχολεῖα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Ἡ βίβλος τοῦ *Σαμπατ* ἀναθεματίζει τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣτις δὲν διδάσκει τὰ παιδιὰ της· «Ἡ ἱερότης τοῦ διδασκῆρίου, λέγει, εἶνε ἀνωτέρα τῆς τοῦ ναοῦ.» Καὶ «Σχολεῖον δὲν κρημνίζεται, οὔτε ἵνα κτισθῇ ὄνομα τῆς Ἱερουσαλήμ.» Λόγοι ἄξιοι νὰ γραφῶσι χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ παντὸς Ἑλληνικοῦ δημοκράτου!

Ἀξιοπαράτητον εἶνε ὅτι παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ὁ δεξιόθυμος δὲν δύναται νὰ γείνη διδάσκαλος. Πόσα καλὰ δύναται τις νὰ μιμηθῇ καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἰουδαίων!

1. Ἀττικῆς· κλπ. περιγραφή, ὑπὸ Ὀθωνος· Ἰωάννου Ῥέντζου.

Ἑλληνικὰ ἔμπορα πλοῖα.

[Ἡ κατωτέρω σημείωσις, ληφθεῖσα ἐκ τῆς δημοσιουθεΐσης ἐσχάτως «Ἐκθέσεως περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», ἐμφαίνει τὰ ἐπὶ ὅ 5 τόνων καὶ ἄνω πλοῖα, διηρημένα κατὰ τὰς πατρίδας τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν].

Σύρου	535	Ἐκ μεταφορᾶς	3,019	Ἐκ μεταφορᾶς	4,019
Ἰόρας	350	Ἰθάκης	130	Πατρῶν	71
Σπεισῶν	336	Ζακύνθου	127	Ν. Μιτσέλης	69
Γαλαξειδ.	288	Ἀνδρου	116	Μήλου	61
Κερκύρας	286	Λευκάδος	103	Παζῶν	56
Χελίου	280	Κύμης	98	Ναυπλίου	50
Πειραιῶς	257	Καλαμών	97	Μυκόνου	39
Κεφαλλ.	215	Σκοπέλου	92	Κυθήρων	36
Χαλκίδος	184	Μεσολογγίου	85	Πήλου	25
Πόρου	150	Σκιάνου	78	Ν. Ψαρῶν	23
Θήρας	138	Λιγίνης	74		
Μεταφ.	3,019	Μεταφ.	4,019	τὸ ὅλον	4,449

Πόθεν ἡ ὀνομασία Φάρου.

Ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου, ἣτις προέκειτο τοῦ κυρίου τῆς Ἀλεξανδρείας λιμένος, λέγει ὁ κ. Κ. Παπαρρηγόπουλος ἐν τῷ Ἐπιλόγῳ τῆς ἱστορίας του, κατεσκευάσθη ὁ πρῶτος γνωστὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου φανοφόρος πύργος. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἐπεκλήθη ἀπὸ τῆς νήσου, πύργος τῆς Φάρου, ἢ καὶ ἀπλῶς Φάρος, ἐξ οὗ ἔκτοτε ἅπαντες οἱ τοιοῦτοι πύργοι εἰς πολλὰς τῶν νεωτέρων γλωσσῶν φάροι ὀνομάζονται. Ἀπετελέσθη δὲ διὰ δαπάνης ἀδράς ἐντὸς ἐνιαυτῶν 12 ὑπὸ τοῦ περιφήμου Κνιδίου τεχνίτου Σωστράτου, τοῦ ὁποίου ἀπηνάτασε τὸ ὄνομα δι' ἐπιγραφῆς οὕτως· ἐχούσης· «Σώστρατος Κνιδίος Δεξιφάνους θεοῖς σωτήρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων.» Ὁ πύργος οὗτος, ὁ θαυμασθεὶς διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος καὶ βραδύτερον καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν ἐπτὰ τοῦ κόσμου θαυμάτων, ἦτο ὀκδομημένος ἐκ λίθου λευκοῦ ἐπὶ βράχου ἀποτόμου, καὶ πολυόροφος ὦν, εἶχεν ὕψος 300 πήγμων, ὡς βεβαιοῦται· ὁ δὲ ἐν τῇ κορυφῇ αὐτοῦ ἀναπτόμενος φανὸς ἦτο, ἐάν πιστεῦσάμεν τὰ λεγόμενα, ἐρατὸς εἰς ἀπόστασιν 7½ γερμανικῶν μιλίων.

Ἐν δημοτικῶν Χιακῶν αἰνίγμα.

Τὸ ἐν ταῖς σημειώσεσι τοῦ 67 φυλλαδίου τῆς Ἐστίας, (γράφει ἡμῖν ὁ κ. Ι. Α. Κ.), δημοτικὸν αἰνίγμα, μοι ἀνέμνησε τὸ πολλάκις ἄλλοτε ὑπὸ τῆς μάμμης μου (Χίας ὑπερογδοκοντούτιδος) λεχθέν μοι, παιδιὰς χάριν, ἐπόμενον ἀλληγορικῶν Χιακῶν αἰνίγμα·

Ἐχονίσαν τὰ βουρὰ,
καὶ οἱ μύλοι δὲν ἀλλοῦν πλιὰ.
Τὰ μακρὰ κοντήμανε, (ἡ ὄρασις),
καὶ τὰ δὲ ὄ γενήκαν τρεῖ ἀ.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗ.

Ἡ διασκεδασίς λογικοῦ ὄντος, γράφει ὁ Λόρδος Chersterfield πρὸς τὸν υἱόν του, δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης ἀσχολίας, ἀλλ' εἰς τὴν μετάβασιν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην.